

הנה עברה לה שנה. שנה ראשונה בלי אבא. יש,
כנראה, משהו מיוחד בשנה הראשונה הכל נמדד
לפיה והיא מהווה נקודת ציון בזמן: מה קרה
לפני שאבא נפטר ומה היה אחרי.
בשנה הזאת ניסינו להבין מה זה לחיות בלי אבא.
עברנו את פסח וראש-השנה בלי אבא.
ביום-ההולדת הוא לא ברך ולא צייר לנו ברכות.
גם בחנוכה הוא לא צילם את הילדים, כפי
שצילם אותנו בילדותנו בשחור-לבן. אבא כבר
לא מתקשר אלינו בשעות היום לספר ולשאול.
כבר לא שומעים אותו שר במקלחת איזו יצירה
קלאסית או שיר שהמציא לנכד אהוב. והוא גם
לא פורץ בצחוק גדול כשאמא שרה ורוקדת. אך
בעיקר בעיקר חסרה לי הנוכחות שלו. החיבוק
החזק, החיוך הרחב, הקשר.
שנים ניסיתי להכין את עצמי לבשורה המרה,
ללוויה. אבל על הגעגועים הגדולים לא חשבתי.
וזה בור גדול ואפל שנפער אצלי. כל דבר מזכיר
לי את אבא: נסיעה לבד בלילה, מוזיקה, צילום
מעניין, פריחה, סטייקים במסעדה רומנית.
אך מדי פעם מתגנבת לליבי הנחמה שאבא חי
הרבה יותר ממה שהאמין שיחייה. הוא עסק
בדברים שאהב: כתב, צילם, צייר, יצר קשרים.
הרי אם היה חי עכשיו, שולחנו היה מוצף
כרטיסי ברכה מעשה ידיו בכל השפות, לקראת
האלף הבא. ולמרות שאני יודעת שהספיק המון
בחייו, הגעגועים הם שאינם מרפים.
מי ייתן ונדע לשמר את אישיותו המיוחדת, את
ההומור, החכמה, קריצת-העין, טוב הלב והאהבה
הגדולה שלו.

עיון שלי

עברה שנה וזו הפעם הבאלונה שאני עומד מולך
ונוצב עיניך אליך בקול רם.

נכון, עברה שנה ואני יוצאת איתך קלה ע' יום וע' ענה אתה
חסר ע' הדרים קטנים והגדלים. כמו בחור, הלחם או
היקור של היעדים, נכדים ויחדים. אתה תמיד חסר ע'
הבית לקט זה כל זמנת אני יוצאת ומרגילה לאתה איתך
הזמנים הבאלונים לאחר ההלם הדינמי, הרגילת לאני
ומנח מתהלכת ומתפקדת, אלה עם תחולה לך הבאל נמצא
איתו וכל פיתך איננו. הנהלתי כמו נכה ב' גוף וה' ע'
גללים. איתך אבטר עבוד את נסבה, סאמר כל כך הרבה
זנים יחד. לנים לא שמחות, עצה, מחלות וצאלות.

מסרות ע' השחות לענו כאלר לא יכולת עילון, והינו מתילג'ם
ומשוחים על נטא'ם לונים, רציניים ופחות רציניים וצומקים
נכבה. ימים ולבנות פיני יחד הבת חזעים, לם כהר
כלם הכירו אלתנו. תמיד בלתי עת עהקרון שמחת חיים
עם הקיחות ערובאים ועאליות. סבלת כל כך הרבה אלה תמיד
מזרת הביתה עם מצב רוח אופטימי ומס למלפחה ולכלם
ובך עברו השנים האחרונות לענו.

גללים למלפחה חמה ומאלחית. לזה היה הכוח לענו
והמצב שלי עכשיו. כ' אינני יוצאת איתך היית יכולה עבוד מלבר
כל כך גרוע ב' האהבה המאד תומכת ועולפת של היעדים
הנכדים הנכדים והחברים הסובים. נכון לא ראית את
הנין החדיש לענו, זאת שמחתה של עילך הנכדה ב'ום חתונתה,
אלה אני בטובה לאתה נמצא איתנו, שומר וצאל עכלנו, כ' אתה
תמיד איתך. ונהיה היים הב'א ע' לענה, הפרחים הראו ע' חיים,
אלה אתה עוזרת ב' אהבה, ועכן קלה ע', כ' אהבתי אותך כל כך
לעך באהבה